

טוֹטוֹס

עלון קיבוץ בית-השיטה

2010

אפשר למצוא בה התחלה מעודדת. ממוצע הגשם סביר ואם תלך על הגבעות, תראה את הצמיחה. היא הדבר. ומן הבתים המגדירים מחדש את 'חלקת מרדכי' נובטת מציאות. סיפור נקשר לסיפור. כמו לידת יש מיש. ביתנו יהיה לביתם, ביתם יהיה לביתנו.

לא קל יהיה ב-2010. נחמדה היא לא תוכל להיות. היא יורשת עולם הנקרע בין שלוחי משיחים לבין המרקדים סביב עגל הזהב. ובין אלה לאלה מכרסם רעב ונמסים קרחונים. נייחל לה ימים של חסד, ל-2010. אם ברצונה להיות ראויה, צריך שיקומו בה לא בוני מגדלים, אלא מתקיני יסודות הרצים למרחקים ארוכים. שובר גלים. וזו תהא הקשה במטלות: להנביט אמונה באדם מתוך האדמה, שכל האוחזים בה צדק בידם.

ואולי נכון שנאמר כי 2010 לא תהא אלא מה שנעשה **אנחנו**, בתמימותנו, מן הימים הבאים.

בית-השיטה – נכון לעכשיו

שאלות ותשובות עם **יחיאל שמשוני**, יו"ר מועצת המנהלים

“מי אתה, יחיאל שמשוני?”

זו הייתה שאלתי הראשונה, בעיקר כמי שנפגשה עימו כמעט לראשונה. הראיון נקטע, לצערי, באמצע בצורה לא ברורה, והשאלות נשלחו אליו במייל. ואלה תשובותיו הכתובות:

- מה מצבה הכלכלי-
חברתי של בית-
השיטה - נכון להיום?
מצבה הכלכלי של
בית-השיטה הינו

מתחת לבינוני: אין, למעשה, מערכת עסקית, אמצעי-הייצור רובם ככולם “נעולים” בהסכמים ארוכי-טווח ומשועבדים להסדרי חובות. המערכת העסקית אינה מסוגלת כרגע להניב פירות לבעליה - חברי הקיבוץ. למרות זאת, ישנם כמה עוגנים, שבחשיבה נכונה, יצירתיות זהירה וניהול מקצועי, יכולים להוות בסיס לשיפור, ועל כך אנו עמלים. אך יש לדעת, כי בעוצמה רבה יותר אנו עוסקים בטיפול באיומים על הקיבוץ, שהינם רבים ומשמעותיים. הם אינם רק מכיוון אחד, ולא רק מסוג אחד. הסרת האיומים הינה תנאי הכרחי לכל השאר! לגבי המצב החברתי, סבורני שכל אחד מהחברים שקוראים את דבריי, מכיר אותו טוב כמוני, ואולי אף טוב ממני. יש בקיבוץ הזה חוזקות חברתיות מיוחדות ויכולות מעל הממוצע, לצד הצטברות של תסכול, עייפות, ניכור וגם קשיים אובייקטיביים שמשליכים על החברה.

- מה קורה בחר"מ - נכון להיום?
דף מידע חולק לחברים.

- מה היחסים בין בית-השיטה לבין
המועצה האזורית?

עם כניסתי לתפקיד, נדרשתי גם למערכת זו. מצאתי מצב לא תקין, קר ועם קשיי תקשורת. יצרנו כבר שינוי משמעותי ושיפור במערכת

היחסים, ולדעתי ב-2010 השינוי יבוא לידי ביטוי משמעותי מאד לטובה, גם באופן מעשי בשטח!

- בחירת חברי “הנהלת

הקהילה” לא הובאה להצבעה בקלפי. האם יש בכך רמז לצמצום ההתנהלות הדמוקרטית?

ממש לא! הנהלת הקהילה מונתה פה אחד ע"י מועצת המנהלים שהיא גוף נבחר ע"י הציבור, והיא, למעשה, זרוע של מועצת המנהלים, על כל המשתמע מכך. זאת, על-מנת שכל פעילות הקהילה, לה מייחסת מועצת המנהלים חשיבות רבה, תזכה ליכולת תגובה, התייחסות, חשיבה, וכל הדרוש, באופן הרבה יותר אינטנסיבי.

- למה אין נציג חברה במועצת המנהלים?
השאלה לא ברורה לי. מועצת המנהלים נבחרה ע"י הציבור על-פי המתכונת שאושרה באספה.

- האם מסתמנת מגמת צמצום המידע על רקע הפסקת שידורי הווידאו והמגזינים, צמצום מספר יומני ‘שיטים’, הוצאת דפי מידע מקוצרים (ולעיתים, בלתי מובנים)?

ניהול במושב, באזור ובתנועה. מקום העבודה האחרון שלו היה כפר גלעדי, אף הוא במסגרת חברת ק.מ.ה. אצלנו הוא עובד יום אחד בשבוע, בשני חצאי ימים. בימים אלה הוא וצוותו גם מטפלים במציאת מנהל קהילה חדש. אנו מאחלים לו הרבה הצלחה, ומקווים שבניהולו יגברו חוזקותיה של בית-השיטה על חולשותיה. תודה רבה.

ראיינה: אפרת

"המשחקייה" - - יוזמה חדשה ומבורכת

לאחרונה יזם צוות בנות: הילה שרון, ענבר מזרחי-בצלאל, קרן גל, וטל שונרי מקום נעים וחם למפגש הורים וילדים בחנות "חידושים" לשעבר. הרעיון הוא לאפשר לילדים בימי החורף הגשומים לצאת מהבית, ליהנות ממשחקים, ולהיפגש עם חברים. ענבר מספרת שהציבור נרתם בגדול להבאת צעצועים וספרים, והמקום מלא ושוקק חיים.

בפינת הקפה נהנים ההורים ממפגש חברתי כשהילדים עסוקים בשלהם. המקום פתוח בימים שני וחמישי בשעות 16.00 - 18.30, ומקבל כל אחד בחום ובאהבה. תודה לתורמים ותודה ליוזמות. הלוואי ירבו יוזמות נחמדות כאלה.

אינני מבין על איזו מגמה מדובר. אך בהקשר לנושא העברת מידע, בכוונתי לשפר ולהבהיר. העניין יטופל באופן מעשי, יחד עם עוד נושאים רבים אחרים, בהם דרוש רענון. הם יידונו בהרחבה עם כניסתו של מנהל הקהילה החדש.

- האם ומתי תיבחר ועדת ביקורת? האם אתה מייחס לה חשיבות?

לועדת ביקורת יש חשיבות, כפי שמוגדר בתקנון הקיבוץ. אני עוסק באיתור מועמדים מתאימים לתפקיד יו"ר הוועדה, ומקווה שיימצאו כאלה שגם מתאימים וגם מוכנים.

- מה הציפיות שלך מבית-השיטה במצבה הקורס היום?

לא הגדרתי את המצב כ'קורס'. אני עדיין עסוק בארגון המערכת ובטיפול בהכרחי. בראשית שנת 2010 נכין במועצת המנהלים הגדרת מטרות ויעדים, ונביא זאת לידיעת הציבור.

*

למרות שיחיאל הוא אדם צנוע, המבקש להמעיט בחשיפה ולשמור על פרטיות, הצלחתי לשאוב ממנו כמה פרטים אישיים: הוא נולד בתל-אביב, גדל באשקלון, למד בישיבת הסדר בירושלים, ועלה עם גרעין התנועה לרמת מגשימים. יש לו 6 ילדים ו-18 נכדים, כן ירבו. הוא שימש בתפקידי

ארגון חדש ב'בית-הפז'

טל שביט (שונרי)

האלטרנטיבה

שעמדה בפנינו היא הפיכת בית הפ"ז

לבית משפחתי, שהוא למעשה בית סיעודי לכל דבר, הפועל בפיקוח המוסד לביטוח לאומי. בבית משפחתי ממשיכים להינתן אותם טיפולים ושירותים הניתנים גם כיום בבית-הפז, אלא שהאנשים הגרים בו נחשבים ע"י הרשויות כמי שגרים בביתם הפרטי, ולכן זכאים לקבלת קצבת סיעוד מהביטוח הלאומי.

קצבה זו ניתנת גם לאנשים שלא מוגדרים כסיעודיים, וכיום זכאים לה כל דיירי בית-הפז, גם אלו שלא קיבלו בעבר מימון ממשד הבריאות. החישוב שערכנו הראה כי קבלת קצבאות הסיעוד עבור כל החברים, יחד עם חסכון ניכר בהוצאות עקב היציאה ממשד הבריאות, ישמרו על בית הפ"ז במצב של איזון כלכלי.

ב"בית משפחתי", לפי ההגדרות בחוק, יכולים להתגורר רק חברי קיבוץ ובני משפחותיהם, ועוד שני דיירים חיצוניים בלבד. בבית הפ"ז חיים כרגע 6 דיירים מבחוך, והנחת העבודה הייתה כי לא נידרש בפועל להוציא דיירים מהבית, אלא רק נימנע מקליטת דיירים נוספים.

הנחה זו התבססה על חוזר מנכ"ל הביטוח הלאומי משנת 2003, על תקדימים מקיבוצים אחרים שיצאו בעבר ממשד הבריאות, וכמובן, על כך שאין בכוונת מוסדות המדינה לגרום סבל כלשהו לדיירים החיצוניים ולמשפחותיהם.

לפני מספר שבועות, כחלק מהמהלך להכרה בבית הפ"ז כ"בית משפחתי", ביקרו אצלנו חברי הוועדה לסיווג מוסדות, נציגי משרד

בתחילת ספטמבר, אחרי חודשים ארוכים של בדיקות, שיחות והתלבטויות, החלטנו על ביטול רישיון המוסד הניתן לבית הפז על-ידי משרד הבריאות. ההחלטה התקבלה על-ידי צוות סיעוד, ובהמשך אושרה על-ידי הנהלת הקהילה ומועצת המנהלים.

הסיבה העיקרית לשינוי הינה כלכלית: דרישות משרד הבריאות מהבתים הסיעודיים עולות בהתמדה, ולעומתן, תעריפי האשפוז (הקודים) יורדים כל הזמן - מדיניות המקשה על הבתים הקטנים בקיבוצים להמשיך ולעמוד בסטנדרטים הגבוהים.

ניתן למנות כדוגמה דרישות כגון: בדיקות מים חודשיות (נוסף לאלה המתבצעות ממילא ע"י הקיבוץ), התקנת מערכת מחשוב חדשה, ובעיקר - העלאה ניכרת בשעות העבודה של הצוות המקצועי (רופא, אחיות, עו"ס וכו'), וכל זאת, מבלי להתחשב במספר הדיירים המצומצם.

הגענו למצב בו העלות החודשית של דרישות משרד הבריאות עלתה בהרבה על סך ההכנסות מהקודים (המימון שהתקבל עבור חברי המשק הסיעודיים), כך שלמעשה לא נותרה ברירה אלא לוותר על הרישיון.

ד"ר יחזקאל קן, מנהל המרכז הגריאטרי הגדול 'הרצוג' בירושלים, אמר לאחרונה בראיון עמו: "אני חושב שאין כל דרך כיום להפעיל מיטה סיעודית לפי דרישות משרד הבריאות בתעריף הנקוב". ואם זהו המצב בבית-חולים מכובד ומבוסס זה, מה יגידו אזובי הקיר...

המשפחתיים. גם במידה והחלטה זו תאושר ע"י משרדי הממשלה, יתקשה משרד הבריאות למצוא מאות מיטות סיעודיות עבור חברי הקיבוצים השוהים היום בבתים משפחתיים.

אנו מקווים כי מקבלי ההחלטות יתעשתו במהרה ויבינו את האבסורד בדרישה זו, ואת העוול הגדול שייגרם ל'זקני השבט', וכך נוכל להמשיך ולאפשר לחברינו לקבל בית חם בבית הפז.

הבעיה העיקרית במצב הנוכחי היא שאין כרגע גורם מממן לחברים השוהים בבית הפז, ורובם אף אינם נכללים (עקב גילם) בהסדר הביטוח הסיעודי שנעשה לפני מספר שנים עבור כל החברים.

חשוב להבין כי תפעול הבית (משכורות, חשבונות וכו') ממומן כולו מדמי האשפוז החודשיים שמשלמים החברים והדיירים החיצוניים. בשנת 2009 נערכו קיצוצים ניכרים בהוצאות התפעול של בית הפז, ואנו עומדים לסיים את השנה באיזון תקציבי, כך שהבית מחזיק את עצמו מבחינה כלכלית, ואינו נופל למעמסה על החברים. תקציב הקהילה משמש אך ורק להשלמת דמי האשפוז לחברים הזקוקים לכך, בהתאם להחלטות הקיבוץ ולרוח העזרה ההדדית.

המשך בעמ' 16

בביקורם, הבהירו לנו חברי הוועדה כי לא תהיה כל תקופת מעבר וכי למרות הקושי הרב שבהוצאת אנשים סיעודיים מביתם, ניאולץ להעביר באופן מיידי 4 דיירים מבחוץ למוסדות אחרים. דרישה זו הועברה באופן מיידי למשפחות, והן התארגנו למאבק משותף באמצעות מכתבים לחברי הוועדה ולשר הרווחה. אנו מסייעים בידם בכל דרך שניתן, ומקווים כי מאמצייהם ישאו פרי, ולא נצטרך ליישם החלטה חסרת היגיון ונטולת אנושיות זו.

בנוסף לכך, חברי הוועדה העלו דרישה חדשה לחלוטין, שלא הייתה ידועה עד כה לאף גורם העוסק בתחום, והיא שבבית משפחתי לא יוכלו להתגורר מעתה דיירים סיעודיים, אלא רק קשישים המוגדרים כ"תשושים" (כאלו הזקוקים לסיוע מועט יחסית בפעולות היומיום).

משמעות ההחלטה היא כי אנו נדרשים להעביר למוסדות אחרים, נוסף על ארבעת הדיירים החיצוניים, גם 4 חברי משק סיעודיים.

מובן מאליו שאין לנו שום כוונה להיענות לדרישה מופרכת ומשונה זאת, ואנו פועלים בכל החזיתות, כולל המועצה, התק"ם וחברי כנסת רלוונטיים, כדי לשנות את החלטת הוועדה שאמורה לדון בענייננו שוב במהלך ינואר.

כל הגורמים הנוגעים בדבר, כולל נציגי משרד הבריאות והתק"מ, מסכימים שלא ניתן לבצע מהלך כזה מהיום למחר, וכי נדרשת הכנה יסודית של הקיבוצים למצב בו לא יהיו דיירים סיעודיים בבתים

עצי שיטים עומדים??

במידה ולא תתקבל הצעה זו, הצעתנו היא להוציא את ארבע היומנים בחצי השנה הראשונה, ולקיים דיון נוסף בהנהלה בהמשך. אולי יימצאו עד אז מקורות נוספים, מי יודע?

*

באשר להערת עמיחי באסיפה לפיה ניתן, כביכול, להוציא את היומן בעלות נמוכה יותר (כפי שקיים בקיבוץ אותו הוא מכיר היטב) תשובתי היא זו: גם אם נצלם את היומן בבית במכונת הצילום של המזכירות, לא נוזיל אפילו לא בשקל, ההיפך - נשלם הרבה יותר לפי חשבון זה:

$0.30 \text{ אג' ל-1 עמוד צילום } \times 20 \text{ עמ' } \times 350$
תאי-דואר = 2,100 ₪. וזה צילום בלבד, לא כולל סידור וסיוק. לאחר סקר של בתי דפוס, מצאנו כי "דפוס להב" בחצור הגלילית הוא הזול מכול בתי הדפוס בקיבוצים ומעבר להם, כי רק לו יש עדיין מכונת שכפול פשוטה, כמו זו של פנינה רפאלי בזמנו.

חוץ מהוצאות הדפסה יש הוצאות נוספות משכורת, טונרים (דיו) למדפסת, נייר, תיקוני מחשב / מדפסת, חשמל, טלפון, ארנונה ועוד. היומן מצריך 15 ימי עבודה, (ראיונות שטח, כתבות, עיבוד החומרים והנתונים, עריכה לשונית וגראפית). על עבודה (מקצועית) זו אני מתוגמלת בקצת יותר מ-1,000 אלף ₪. לשאלה מאין לוקחים את החסר? הצעתי היא - מסעיף "תקורה" שזה 'הוצאות הנהלה'.

כשתיכנסו לקלפי, חשבו על המידע שיחסר לכם, חשבו על גאוות היחידה שתחסר לכם ולבניכם, חשבו על ההרחבה שרוצה להתחבר אלינו, חשבו על השמחה עם הוצאתו של היומן מתא הדואר, חשבו על המסורת והמורשת שייעלמו...

מערכת "שיטים"

תקציב 2010 סותם את הגולל על הוצאתו של "שיטים", יומן בית-השיטה מיום הקמתה. ההצעה להצטמצם ל-4 יומנים בלבד, פירושה חלוקה שנתית עם פערי זמן של כמה חודשים(!) בין לבין. שהרי יומן אחד יוקדש לחג המשק, השני לפסח, השלישי ליום השואה, והרביעי - ליום העצמאות, ובזה הסיפור נגמר!

במצב זה נפגע קשה הרצף הכרונולוגי, נפגע הדיווח השוטף של בעלי תפקידים, נפגע הביטוי האישי ויכולתו של החבר להגיש שאילתות, נפגע כיסוי האירועים המתרחשים בישוב, נפגע החיבור עם התושבים והבנים, נפגע החלק הרוחני-תרבותי שלנו, נפגעת גאוות המקום.

מערך התקשורת כפי שמוצע היום הוא לא מערך, ולא תקשורת. כאשר אין וידאו, אין "שיטים", אין צילומי ישיבות, וכאשר "דפי המידע" הם במקרים רבים בלתי מובנים, הציבור נותר באפלה... ואז נוצר רושם שהדברים נעשים בחדרי-חדרים, או שמישהו, חלילה, מעוניין בשליטה על המידע ובהעברתו בצורה מסוננת. מצב כזה אינו בריא בשום ארגון. דווקא בזמן שינויים יש לתקשורת תפקיד חשוב(!) בהעברת מידע מסודר המנטרל חרדות ועושה את החברים והתושבים שותפים. גורם נוסף הוא החיבור לשכונה הקהילתית. כידוע, ההרחבה לא מחוברת לרשת הכבלים שלנו, והם אינם קולטים את ערוץ הווידאו וה"טלמשק"!! צינור התקשורת היחיד שלהם הוא "שיטים".

מערכת היומן מציעה לקצץ בסכום של 5,000 ש"ח בלבד, ולהתייצב על סכום של 20.000 ש"ח.

הידע, התמונה והמילה הכתובה הם הדבק אל עברנו ואל עתידנו חגי בן-גוריון

העבר והפצת מעשינו בישראל ובעולם.
4. "טלמשק", לוח מודעות אלקטרוני, המדווח על הנעשה בזמן אמת. התקשורת הכתובה והאלקטרונית הם כלים הכרחיים, ואין להם תחליף לביצור מעמדנו ושמנו כמקור משיכה והתרחבות בעתיד, וכמקור גאווה לבנינו, לאורחינו, ולתושבינו הרוצים לחיות עימנו. אל לנו לקצץ ולפגוע בעושים במלאכה, או בחשיבות עיצוב התודעה והמורשת. גם בימים קשים אלה של מחסור ומשבר כלכלי, יש לאפשר לתקשורת הפנימית לפעול למען חוזקנו ורוחנו, כי מסך שהוחשך היום, לא יאיר מחר, ועיתון שנגנז, לא ייצא יותר!!

היום, יותר מתמיד, ברורה השפעתה המכרעת של התקשורת על התודעה של חברות וארגונים. גם לנו, כחברה קיבוצית, יש משמעות רבה בטיפוח מורשתנו, תרבותנו, חברתנו, כגוף פועם החי במאמץ להגיע לחיים טובים ואיכותיים יותר. בבית-השיטה יש היום 4 גורמי תקשורת:
1. "שיטים", יומן חודשי הנותן ביטוי לרחשי הציבור ומעשיו בתחום החברה והתרבות. היומן הוא 'קול הקהילה' שלנו, הוא כרטיס הביקור שלנו.
2. הפקות וידאו לסיקור ומידע, לתיעוד חיינו, ליצירת מבוא לחגים ולשמירת המורשת.
3. אתר בית-השיטה - דיווח על ההווה

המשך בית הפז:

יש לקוות כי העניין יבוא על פתרונו עם קבלת קצבאות הסיעוד כבר בראשית שנת 2010, וכך נגיע אפילו לחיסכון מסוים בעלויות אחזקת החברים לעומת שנת 2009. לסיכום, אנו מקווים ומאמינים כי הפקידים העוסקים בנושא ימצאו בליבם את מידת החמלה והרגישות הראויה, ויתנו לכל הדיירים המתגוררים בבית לסיים את חייהם אצלנו בכבוד. החלטה זו, יחד עם תשלום הקצבאות המגיעות כדין למי ששילמו לביטוח הלאומי כל חייהם, תאפשר לנו לשמור על שמורת הטבע הנפלאה הנקראת בית הפ"ז. בברכת בריאות טובה וחורף נעים,

טל וצוות בית
חברת בית-השיטה
מודה לד"ר יוסף אבני
שסיים את תפקידו ועבר
למרפאה אזורית עמק הירדן,
לעדנה הדר -
שסיימה ריכוז ועדת הבריאות,
ולנוקי שרון
שהחליפה אותה.
לד"ר טלי מיתקין, הרופאה החדשה.
איחולי הצלחה!
לכולכם – תודה!
ולכולנו - בריאות טובה.

אני גאה שאני מבית-השיטה

שיחה עם ליאור בר-דוד

צנתת - כמעט הכול. יש לו מחסן ציוד ומשרד, והוא מעסיק שני עובדים על בסיס שעות: דגלס - חייל בודד, ותיק, ואורי, חברה של איילת שריג. צוות לעניין! (עוד צלצול טלפון שליאור מסנן...).

- כשחשבת על קיבוץ - כך תיארתי אותנו? "מההתחלה לא חשבתי על קיבוץ, אלא על 'קהילה'. מצאתי פה בדיוק את מה שחיפשתי. מקום שקט ונעים. הנוף מלמעלה שווה הכול!! יש לי חברים חדשים, יש עבודה, אז מה צריך יותר?"

- ובכל זאת, מה היית רוצה שיהיה כאן, ועוד אין?

"היה טוב לו היה כאן מקום מפגש לצעירים, כמו הפאב שהתחיל ונסגר. אני יודע שיש פאבים באזור, אך הייתי רוצה פאב שכונתי, ללא צורך להיכנס לרכב ולנסוע. כן, חסר לי גם בית-כנסת. בביתנו הקודם הייתי לוקח את הילדים כל שבת לתפילות בבית-הכנסת. אני חושב שזה מקרב את הילדים למסורת היהודית".

- מה אתה מאחל לבית-השיטה בשנה האזרחית החדשה?

"אני מאחל לבית-השיטה שתצא מהמשבר, ותעמוד על רגליה החזקות, כפי שהיה בעבר.

*

כשאנשים שואלים אותי 'מאין אתה?', אני עונה בגאווה: 'אני מבית-השיטה!' יש לי כבוד למקום הזה, ואני מאחל ומקווה שהוא יתקדם ויתפתח לטובת החברים והתושבים".

(בהמשך הרהרתי: איזה אנשים טובים ואיכותיים מגיעים לבית-השיטה, צריך רק להפגיש בינינו ולהכירם אחד-אחד).

ליאור ואתי בר-דוד, צעירים בגיל השלושים פלוס, הגיעו אלינו מרחובות לפני כשנה, ונחשבים כבר תושבים 'ותיקים'. הם הורים לשני ילדים הלומדים בבתי-הספר 'רימון' ו'עמק-חרוד'.

ליאור עבד 10 שנים בחברת "פלאפון" כמנהל אזור השרון. היה עליו להגיע לכל הסניפים, לבדוק תלונות, הספקים, עמידה ביעדים וכו'. "יום עבודה מתיש", משחזר ליאור, "13 שעות ביום, עם נסיעות שלא נגמרות. היו לי שכר ותנאים מצוינים, ולמרות זאת החלטתי לעזוב את החברה, כדי לגור במקום יותר שקט עם איכות חיים. דודה של אשתי המליצה לנו על בית-השיטה. באנו, טיפסנו על ההר, ראינו את הנוף ונשבינו בקסמו..."

לפני כשנה הם שכרו דירה בשכונת הקומתיים, ליד הרפת, והחלו לבנות את בית חלומותיהם. חלק גדול מהבית נבנה על-ידי ליאור עצמו. היום הוא כמעט גמור וממוקם ליד 'מצפה חרובים'. נותרו עוד עבודות קטנות עד המפתח.

אתי יוצאת כל בוקר לעבודה בסופר-פארם במתחם העסקי שליד בית-החולים. שניהם עובדים, ושניהם מרוצים, והכי שמחים הם הילדים.

עם ידיים טובות כמו של ליאור הוא פתח כאן עסק לשיפוצים ואחזקת מבנים. כמובן, שהלקוח הגדול שלו היא רחלה עפרוני - מנהלת ענף ההשכרות. שמו עובר מפה לאוזן, ועכשיו חברים רבים פונים אליו לתיקונים ושיפוצים פרטיים בבתיהם. ליאור נותן פתרונות בנושאי סיוד, צביעה, תריסים, חשמל, החלפת

אני אוהבת את האנשים ואת העבודה

ראיון עם חנה שלו, לציון 5 שנים לניהולה את "בית-הפיקוס"

אנשים נוספים הצטרפו, והיום הבית

יחסית מלא.

במהלך התקופה קרו לי גם אירועים משפחתיים מרגשים: נולד נכדי הבכור גיא, והפכתי סבתא. עדנה סיימה את עבודתה, ואני נשארתי לבד ב-75% משרה. מעשית, בשטח, זו משרה מלאה, כי צריך להספיק להקיף את העבודה על כל המשתמע מזה: אין מצב שלאדם לא תהיה עבודה מוכנה, כי נגמר הזמן.

- איך מתנהל סדר-היום בבית?

אני מגיעה מוקדם בבוקר להכין ולסיים עבודות. משעה 8.00 מתחילים להגיע האנשים המתמקמים במקומם הקבוע ומתחילים לעבוד. בשעה 9.00 יש הפסקת שתייה. אנו מתאספים סביב השולחן הגדול בחדר-האוכל, ומשוחחים.

בחלק מהשבוע מתקיימת גם פעילות קטנה או לימוד. מספר חברות באות אלינו לספר: **תמר אדר** מגישה את סיפורי בית-השיטה מהארכיון, ומזכירה נשכחות, **מיריק גרזי** משוחחת על המקורות היהודיים, על חגים ומועדים. **פנינה פלד** משמיעה שירים יפים ומספרת עליהם. מגיעה להן כל התודה וההערכה על שעת החסד שהן מעניקות לנו.

כמו-כן, מוקדשת שעה זו לציון ימי-הולדת, אירועי לידות נינים, חתונות נכדים, וכל אירוע אישי או משפחתי אחר, ויש כאלה בשפע!

לאחר המפגש חוזר כל אחד לשולחן עבודתו. בשעה 10 מתחיל פיזור הדרגתי של חלק מהאנשים הביתה. השאר

בספטמבר 2004 קיבלה חנה במכרז את העבודה בבית-הפיקוס. לפני זמן-מה ציינה חמש שנים לעבודתה. נפגשתי איתה לשיחה ולסיכום ביניים.

- את לא באה מהתחום של עבודה בתעסוקה. איך נכנסת לזה?

הייתי מובטלת וחיפשתי עבודה. למרות שכל קשר בניי לבין תעסוקת קשישים הוא מקרי בלבד, קיבלתי אותה על עצמי.

- מה פגשת בבית-הפיקוס כשהתחלת?

נכנסתי לעולם שהיה חדש לי. הדבר היחיד שידעתי היה - יסודות התפירה (למדתי פעם בקורס מקצועי), וידע בסיסי בעבודות-יד, ועל כך אני אומרת תודה ענקית לאימא שלנו. הכניסה למקום שהוא כבר מיוצב עם הרגלים ידועים ומוכרים הייתה מלווה חששות, הן מצידו והן מצד האנשים המועסקים, אשר לא הכירו ולא ידעו מי זו ה'חנה' הזאת.

בהתחלה היקף העבודה היה חצי משרה, לצידה של **עדנה היינמן**: משכורת מינימאלית, אבל היה למה לקום בבוקר!

- מי האנשים שפגשת כשהתחלת?

חברים ותיקים, רציניים ומכובדים. את רובם הכרתי ממפגשים בקיבוץ או על המדרכה. לאט-לאט נרקמו בינינו קשרים. כל בוקר הייתי באה **ודוד שושני** כבר חיכה לי בכניסה. שיחות של בוקר, הוא ואני, עד שאנשים נוספים התחילו להגיע. 'איזה איש מעניין', אמרתי לעצמי. וכך גם עם האחרים. המפגש הוא אישי, ולעתים, גם אינטימי.

בתיקוני בגדים ותיקונים אחרים, לפי פניות אישיות.

- מה למדת במהלך חמש השנים הללו? הידע שלי על עולמם של הקשישים ותשושי-הנפש היה ידע אישי, בעיקר מהליווי של אימא שלנו גם כשהייתה עצמאית בביתה, וגם בשלבים שלאחר מכן. מעולם לא קיבלתי הכשרה מקצועית בנושא. אין לי תעודה, אבל יש לי אהבה וכבוד לאנשים ולמקום. אני קשובה אליהם בכל האמפתיה. בעבודה עם אוכלוסיה מתבגרת צריך המון רגישות, סבלנות וסובלנות. את כל אלה הרגשתי שיש לי, וזה גדל והתעצם במהלך התקופה.

- איך את מסכמת את חמש השנים הללו?

אני באה בשמחה לעבודה, ואוהבת את מה שאני עושה. אני מודה לאנשים שבחרו לעבוד אצלנו ולהעביר יחד שעות נעימות, ולהוציא תוצרת.

יש קושי אובייקטיבי כשעובדים לבד, בעיקר כשעלי להיעדר לעיתים מהעבודה. אני נעזרת באופן חלקי בצילה גדיש ובאהובה ארם, ובהזדמנות זו אני מודה להן על היענותן, אפילו בהתראה קצרה. יש לי סיפוק רב מהעבודה ומהעשייה, מהקשר עם האנשים, ומההרגשה שהם מרוצים וטוב להם. התפתחתי וצמחתי בתקופה זו, ואני משתדלת להוסיף שיפורים ושדרוגים לבית, לחסוך בהוצאות ולשמור על התקציב. האווירה בבית נעימה, וגם בזה יש לי חלק.

ראיינה : ענת ענתבי

אני ממשיכה בעבודה: חיסול הארוחה, ניקיון, וטיפול בעבודות התעסוקה. עיקר העבודה שלי היא לדאוג שלאנשים תהיה תמיד תעסוקה מתאימה ומספקת.

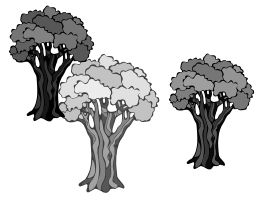
אנו עובדים חמישה ימים. את יום השישי אני מקדישה להכנות, להמשך ולסיום של העבודות, או, להבדיל, לנכדים ולמשפחה.

- ארוחת-הצהרים בבית-הפיקוס, זה חידוש? חנה: זה די חדש. לאחר שנפסקה הגשת ארוחת-הצהרים במרח"ב, חיפשו פיתרון לאנשים הזקוקים לשירות זה. מירי גל, הציעה לי לקבל משימה זו של הגשת הארוחה, שתהווה גם תוספת הכנסה והגדלת המשרה. בשבילי זה היה אתגר נוסף, והסכמתי להרים את הכפפה.

היום אפשר לסכם שהניסיון הוכתר בהצלחה. האנשים מרוצים מהשירות המעניק ארוחות חמות. סידור זה מתקיים כבר למעלה מ-3 שנים, ובמשך הזמן נוספו גם חברים שאינם מועסקים בבית-הפיקוס הנהנים מהשירות.

- תארי מה עושים בבית-הפיקוס? אנו אורגים שטיחים ומרבדים בשלל צבעים, תופרים שמיכות טלאים, בעיקר לתינוקות ולילדים, (גם לפי הזמנה אישית), תיקים צבעוניים, בובות סרוגות, וכמובן, כל עבודה שהאנשים יכולים לעשות. יש לנו גם "כרית להיט" לחימום והקלה על כאבים.

צילה גדיש עובדת בכריכה ובתיקון ספרים ועושה עבודה מקצועית מצוינת. שולה ויעקב שרגא ממונים על הכנת מסגרות לתמונות. ובנוסף לכך, אני עצמי עוסקת

גיוס שבת בחורשות הזיכרון

אהובה זביר, הדס פלד, ונעמי בלכר הכנו את האוכל והשתייה, שלא יחסר. כל החורשות שלנו הן על שמם של חברים שנהרגו או נפטרו. חברה שמקומות כאלה חשובים לה, היא חברה שמכבדת את אלה שאינם עימנו. תודה לחבורה הנהדרת הזו, שמוכנה להקדיש את שבתותיה למעשים יפים כאלה.

יפתח גלעד:

בדומה להרגשת **עידית ועובדיה**, גם לנו הכאיב מאוד מצבן של החורשות לזכר יקירנו. אנחנו מאוד מודים לכולם - ליוזמים ולחברים הרבים שבאו והתגייסו. אנחנו מרגישים שהנכסים האלה הפכו לנחלתה של בית-השיטה כולה.

חד של אמת

ציפורה גלעד

פעם שאל אותי דודי עליו השלום, מה משמעות הצירוף הזה: "חסד של אמת"? שתקתי לא ידעתי מה להשיב. והוא הוסיף: חסד של אמת הוא חסד עם המתים. כאשר אתה עושה חסד עם החיים, אי-שם קיימת מעין ציפייה לגמול, למילת תודה. אבל חסד עם מתים, אין בו כל ציפיות, זהו **חסד של אמת**. מאז אני שומרת את הדבר בלבי.

מתוך "עוד רשימות קטנות"

באחת השבתות של חודש נובמבר התגייסו 'נאמני הנוי' של בית-השיטה לטיפול בחורשות 'תגלית' ויוחי. כ-35 איש עלו למעלה בשיירת מכוניות, ניכשו, ניסרו, גזמו - השקיעו מזמנם לטיפול ושימור הזיכרון. בסיום, על כוס קפה וכריך טוב, הודו עידית ויפתח לכל המתנדבים.

עידית סולמן:

אנחנו, עובדיה ואני, מודים לכל האנשים היקרים שחשבו על החורשות של בית-השיטה. יום אחד אמר לי **עובד דרור ז"ל** שעומדים לסלול את 'הדרך הלבנה' ושהוא רוצה שחורשת 'תגלית' (על שמה של בתנו גלי ז"ל) תיכלל בה. שמחנו והתרגשנו מאוד, אבל חששנו שאחרי זמן-מה הטיפול ייפול עלינו (ואנחנו, כידוע, הולכים ומתבגרים...). עובד הרגיע אותנו ואמר שהאחזקה תהיה באחריות קק"ל ורשות הניקוז. לימים, עובד הלך לעולמו, ופני הדברים השתנו... כהורים, קשה היה לראות את הקוצים שצמחו בחורשה, את העצים המתים, את העצים הלא-גזומים, אפילו עץ הזית שבננו **אלון נטע** - מת... ליבנו נחמץ. **כשגרשון** בא אלינו ואמר שבשבת יתקיים גיוס חברים לניקוי החורשות, התרגשנו מאוד. שמענו שב'חורשת שלום' היה קודם לכן אירוע קשה. חשבתי שיתחילו שם, והתרגשתי עוד יותר כשאמרו לי שחורשת 'תגלית' תהיה ראשונה. יחד עם

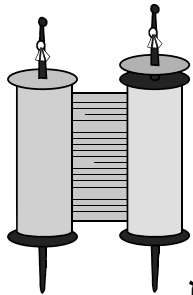
אחים בדם

כתב וקרא בלוויה של אברהם דואק: **מוני מרוז**

שלום בן כיתתי, אח לנשק, שכן קרוב, חבר בימים טובים ורעים.
'מותך לא בא לי לפתע', התכוננתי אליו מזה ימים ארוכים, בידיעה שרק הוא יגאל אותך
מייסוריך. וכשהמוות בא והקץ לכול, קשה לי מנשוא המחשבה שאין, פשוט אין יותר
דואק. כך קראו לו כל חבריו - דואק.
לא מזמן ליוונו את חברנו המשותף **דוד ניסן**, בן כיתתנו, וכדברי **רן שריג** הבוקר:
'הפגזים מתחילים ליפול קרוב, וקשה לתפוס מחסה'...
היית לוחם קשוח, ואגדה לכל מי ששירת בימים ההם בצנחנים. מי לא ידע אז מי זה
דואק? הסיפורים עליך וההרפתקאות המשותפות שחוונו ביחד, לא כאן המקום לספרם,
אבל הם עוד יסופרו וייכתבו...
בשנים האחרונות השתתפתי במספר לוויית של חברים משותפים, בחלקן נשאתי דברים
והשתדלתי להישאר קשוח, כיאה למי שהתחנך על ברכי רשימה ארוכה של קשוחים.
לעיתים קרובות לא הצלחתי בכך. גם במותך, בעמדי כאן מול ארונו, קשה לי לשחק
'פוזה'. כנראה שהגיל עושה את שלו.
בימים הטובים שלך, היינו יושבים מדי ערב על משטחו של ניסן, תופסים בריזה ועארק,
ועוסקים בדברים שברומו של עולם. אף פעם לא באת בידיים ריקות. הממולאים,
הזיתים, ועלי הגפן שבהם קנית לך מוניטין, חסרים לנו מאז שחלית. קראנו לך 'חכם
דואק', ואכן היית רב ובקיא בכל הקשור לגסטרונומיה. היינו קשובים להעברת מידע על
תפריטים בינך ובין השף ניסן תוך ויכוחים קולניים, כי כולנו היינו קצת חרשים, וניסינו
ללקט פירורים.
דואק, הסיפורים עליך ועל הצניחה במיתלה, כשאתה צונח לצידי והפאוצ'ים שלך מלאים
סנדוויצ'ים, בנוסף לתחמושת, לחלוקה לחבר'ה, מסופרים עד היום ומתחנכים עליהם
דורות של צנחנים בשיעורי מור"ק.
היה שלום, 'אח בדם'. ידעת הרבה שנים טובות, וחווית גם אסונות. הספקתי לראותך
ולנשקך בבוקר מותך, שכבת רגוע, פטור מייסורים. פניך היו נאות ושלוות. נוח על
משכבך בשלום, 'חכם דואק', ותעמוד לגורלך לקץ הימים.

בית-השיטה
אבלה על מתו של
אברהם דואק
ומשתתפת באבלה של המשפחה

ה'אני מאמין' של בתיה

בתיה מלמד-כהן

ותקציב שלא על-חשבון הקהילה, טופל הנושא".

לכאורה, אין בעיה. משמע, אין התנגדות עקרונית. התקציב אינו על-חשבון הקהילה (נבדק וסוכם שאת המימון כולו יעניקו המועצה האזורית ומשרד הדתות), ואפילו נמצאו כבר האחראים מול הנהלת הקהילה.

אני מודה: המהלך הזה נראה לי כה טריוויאלי ומתבקש, עד שלא עלה על דעתי שיקומו לו מתנגדים. הרי לבד מהחברים הרבים, הרוצים בזאת, מצטרפים אלינו יותר ויותר תושבים, שבעבורם הימצאותו של בית-כנסת ביישוב היא בבחינת מובן מאליו, והם מצפים להקמתו גם כאן, בביתם החדש.

ושוב אני מודה: טעיתי, בעיקר בנוגע לאלה מאיתנו, המתעקשים שבית-הכנסת, אם וכאשר יוקם, יהיה בית-כנסת רפורמי. כאן אני שבה אל הסובלנות והפלורליזם וחופש הביטוי, ושואלת אותם: מדוע "או-או"? מדוע לא "גם וגם"? יותר מזה: בבית-השיטה קיים כבר, למעשה, בית-כנסת רפורמי. הכיצד? יש לנו ספר תורה ויש לנו מרח"ב להתכנסות, כלומר את שני המרכיבים, הדרושים לפעילותו של בית-כנסת רפורמי שבו ניתן לנשים ולגברים להתפלל יחדיו. בעוד שאני, למשל, לא מעוניינת להתפלל בחברת גברים, ממש לא! ולו משום שערבה לי טעמה של ההפרדה כמייצרת אינטימיות נשית, חוויה נשית, וכן, תתפלאו, אפילו עוצמה נשית.

וברוח הידיעה שאנו יכולים לנהוג בסובלנות ולאפשר לכל נער להתפלל לפי דרכו - אני קוראת לכולנו לאמץ את דבריו של הפילוסוף הצרפתי וולטר, איש עידן הנאורות:

"איני מסכים איתך, אך אני מוכן למות על זכותך לומר את דבריך."

המחשבות אותן אני רוצה לחלוק עימכם, אינן נוגעות כלל לבית-כנסת כזה או אחר. יתרה מזאת, הן אינן קשורות במהותן לרובד הגשמי של חיינו ואינן עוסקות בחומר, אלא ברוח, באמונה "גם באדם, גם ברוחו רוח עז...".

לא באתי לדון כאן בשאלות נוסח איך, ומתי, והאם יוקם בית-כנסת בבית-השיטה. באתי רק להזכיר לכולנו את הערכים הבסיסיים ביותר, שעליהם אמורים להיבנות חיינו במקום הזה. ערכים, האמורים להיות נשמת אפה של כל קהילה: מתן כבוד לזולת, פלורליזם רעיוני, הזכות לחופש הביטוי. ובפשטות: "חיה ותן לחיות".

אני עצמי נולדתי ובגרתי בתל-אביב. מחד - העיר החילונית ביותר בארץ, ומאידך - העיר המשופעת ביותר בבתי-כנסת (חץ מירושלים).

יש לדעת, שאין כמעט רחוב תל-אביבי ללא בית-כנסת משלו, חבוי או גלוי, צנוע או מפואר, קטנטן, או בעל מידות. למשל, ברחוב אחד-העם / פינת שינקין, בו התגוררה משפחתי, חיו את חייהם חרדיים, חסידי גור, וחסידי בעלז, ו"למרות" זאת, ניהלנו שם אורח-חיים חילוני למהדרין, וחיינו את אורחותינו תוך כבוד הדדי. רק שנים רבות לאחר מכן למדתי, שלהוויה הזו, אותה חוויתי כמובנת מאליה, קוראים סובלנות, וכי לא תמיד היא מובנת מאליה. ואכן, בימים אלה הגעתי לצומת-דרכים, שבה ניטל עלי ללמוד פרק בסובלנות, ונכון יותר - בחוסר סובלנות.

ראוי להביא תחילה את העובדות: בפרוטוקול ישיבת הנהלת הקהילה מס' 9/07 מתאריך 30.1.07 סוכם כדלקמן: "א. אין התנגדות עקרונית להקמת בית-כנסת ביישוב. ב. רק במידה ויימצא אחראי

2010"לא אֵל שֶׁכַּר הַלֵּב פֶּתוּחַ"

יורם טהר-לב

פְּרִיֶשֶׁה ועידוד פְּרִיֶשֶׁה, מְקַדְמָה, מִפְרָעָה ודמי הַבְּרָאָה, תּוֹסַפֵּת שְׁחִיקָה ותוספת תְּפִוּקָה, תּוֹסַפֵּת הוֹפְעָה, קְצוּבַת נְסִיעָה, קֶרֶן הַלְּוֹאָה ודמי פְּגִיעָה, דְּמֵי לִידָה, מַעֲנֵק הַתְּמֵדָה, גְּמוּל הַסְּבָה ותוספת 'עֲרֵבָה', דְּמֵי כְּבִיסָה, הַחֲזֹר מִסֵּה הַכְּנֶסָה, שִׁיתוּף בְּרוּחִים ותוספת 'שְׁטָחִים', קוֹפֵת תְּגֻמוֹלִים, בִּיטוּחַ מְנַהֲלִים, תְּגֻמוֹלִי מִלּוּאִים ודמי-חֶבֶר נְלוּוִים, תּוֹסַפֵּת מַעֲוֹנוֹת, עִידוּד קִיטְנוֹת, שְׁעוֹת נוֹסְפוֹת, וּשְׁעוֹת נוֹסְפוֹת גְּלוּבְלִיּוֹת, גְּמוּל נִיהוּל, גְּמוּל פִּיצוּל, שֶׁכַּר מְשׁוּלָב וְתַחֲלִיף חֵלֶב, תּוֹסַפֵּת מֵרֶתֶף, שֶׁכַּר עִידוּד, קְצַבַת בִּיגוּד וּמִשְׁכוּרַת יו"ד (גִּימַל).

(הַפְּסָקָה לְנִשְׁימָה), תּוֹסַפֵּת שְׁעוֹת שַׁבָּת, מַעֲנֵק אֵילַת, תּוֹסַפֵּת גּוֹבָה, תּוֹסַפֵּת סִיכּוֹן, הַשְּׁלֵמָה לְשֶׁכַּר מִינִימוּם, תְּמַרִּץ יִיעוּל, הַחֲזַקַת טֶלְפוֹן, תּוֹסַפֵּת פְּרִיּוֹן, קְצַבַת יֶלֶד רֵאשׁוֹן, שֵׁי לַחַג, בִּיטוּחַ לְאוּמִי, הַפְּרֵשׁ חֶד-פְּעַמִּי, פְּרִיּוֹן מוּגַדֵּל, כּוֹנְנוֹת-עֵל, מִסֵּ אַחִיד, וְתּוֹסַפֵּת תְּפִקִּיד, תּוֹסַפֵּת יוֹקֵר, עֵיתוֹן בּוֹקֵר, הַחֲזֹר בִּיטוּחַ וּגְמוּל פִּיקוּחַ, אַחֲזַקַת רֶכֶב, שְׁעוֹת עֶרֶב, תּוֹסַפֵּת וְתַק, פִּיצוּי פִּיטוּרִין, מִשְׁמֵרֶת שְׁלִישִׁית, תּוֹסַפֵּת מַפְעֵלִית, סְפָרוֹת מַקְצוּעִית, קוֹפָה קֶטְנָה, קְצוּבַת לִינָה - תְּגִיד תּוֹדָה שְׁאֵתָה חֵי אֲצֻלְנוּ בְּמִדִּינָה!

הַחֹדֶשׁ הָאַחֲרוֹן שֶׁל הַשָּׁנָה הָאֲזַרְחִית הַגִּיעַ, וְכֹל אָדָם עוֹשֶׂה אֶת חֶשְׁבוֹן נַפְשׁוֹ הַכֹּלְכֹלִי. וְשׁוֹב נִיצַבַת בְּפָנָי רַבִּים מֵאִיתָנוּ, הַשְּׁאֵלָה הַגּוֹרֵלִית: מַה עֲדִיף, לֵהִיּוֹת עֲצַמָּאִי, אִו לֵהִיּוֹת שֶׁכֵּר - אִו אֵף לֵהִיּוֹת שֶׁכֵּר בְּשִׁירוֹת הַמִּדִּינָה? לְפָנָי כ-70 שָׁנָה הִבִּיעַ נֵתָן אֶלְתֵּרְמָן אֶת דַּעְתּוֹ בְּעִנְיָן:

**"לא אל שֶׁכַּר הַלֵּב פֶּתוּחַ,
לא לְתֵהִילָה נִשְׁאָנוּ רֵאֵשׁ
אֲנוּ יִצְאָנוּ עִם דְּגִלֵי הָרוּחַ,
אֶת הָאוּוִיר בְּשִׁיר לְחֶרֶשׁ."**

כִּךְ פֶּתַח אֶלְתֵּרְמָן אֶת שִׁירוֹ "הוֹרָה סַחְרָחוּרֵת". יֵשׁ לִי הֶרְגֶשָׁה כִּי רַבִּים מִמִּקְבְּלֵי הַמִּשְׁכוּרוֹת הַגְּבוּהוֹת בְּשִׁירוֹת הַצִּיבּוּרִי מַכִּירִים אֶת הַשִּׁיר הַזֶּה, מֵאֲמָצִים אוֹתוֹ אֶל לִבָּם וְשֵׁרִים כֹּל הַדֶּרֶךְ אֶל הַבֶּנֶק: לֹא אֶל שֶׁכֵּר הַלֵּב פֶּתוּחַ, אֲלֵא אֶל תּוֹסַפּוֹת הַשֶּׁכֶּר! אֲנִי מֵנִיחַ שְׁאִילוֹ הִיָּה אֶלְתֵּרְמָן חֵי בִימֵינוּ וְרוּאָה מֵהַ קוֹרָה מִסְבִּיב, הִיָּה כּוֹתֵב כִּךְ:

**"לא אל שֶׁכַּר הַלֵּב פֶּתוּחַ
לא נְבַקֵּשׁ הוֹן תּוֹעֲפוֹת,
עַל הַכּוֹל נוֹוֹתֵר, וּבְאוּמָץ רוּחַ
נִסְתַּפֵּק בְּתוֹסַפּוֹת":**

(בְּחֶרֶזִים) תּוֹסַפֵּת קְבֻלָּנוֹת, תּוֹסַפֵּת תּוֹרְנוֹת, תּוֹסַפֵּת כּוֹנְנוֹת וּפְרֶס הַצְּטִיּוֹנוֹת, מַעֲנֵק דְּרִיכּוֹת, מַעֲנֵק נּוֹכְחוֹת, תְּמַרִּץ הִיקְלָטוֹת, גְּמוּל הַתְּאֻקְלָמוֹת/ מִשְׁמֵרֶת שְׁנִיָּה, תּוֹסַפֵּת חֲנִיָּה, תּוֹסַפֵּת שְׁהִיָּה, וְקֶרֶן הַשְּׁתַלְמּוֹת, גְּמוּל הַדְּרָכָה, תְּמַרִּץ צְמִיחָה, פְּדִיּוֹן חוֹפְשָׁה, מַעֲנֵק

מזל טוב

תחילה, מזל טוב
לכל התינוקות החדשים,
להורים, לסבים, לנישאים
הטריים, ולכל מי שהשמחה
שכנה במעונם - בחודשים
שלא יצא יומן (לצערנו).
הברכות המתפרסמות ביומן
זה, הן של השבוע האחרון.

@ **חג המשק**, 81 לבית-השיטה, מזמם מאחורינו, אבל הדיו (בעיקר בווידאו) עדיין מרנינים את ליבנו. **"כוורת הקצת אחרת"** השתתפו חברים ותושבים רבים, ויש רצון ונכונות להמשיך את מסורת המחזמים גם בעתיד.

@ **השפעת** מתחילה להפיל חללים. זריקות נגד שפעת החזירים ניתנות לכל מי שרוצה. הכינו את גופכם לחורף.

@ **גשם**: בחודש דצמבר ירדו (עד כתיבת שורות אלה) 71 מ"מ, לעומת שנה שעברה עם 48 מ"מ. סה"כ עד כה ירדו 185 מ"מ. הממוצע הרב-שנתי הוא 390 מ"מ. בינתיים, עושה רושם טוב.

@ שני אוטובוסים מלאים הסיעו חברים לדרום, לאזור לכיש ולעסקי הבדווים בנגב. הדריכו: **משה פלד ועמיחי**.

@ סדרת הקולנוע של **דורית** החלה עם הסרט הסיני המקסים "הדרך הביתה". סדרה מופלאה, אל תחמיצו.

@ טיולי החוג לאמנות נמשכים ביוזמת **תמר כרמי**: סיור אחד היה בתערוכות בגליל המערבי: כרמיאל, תפן, וסאסא. ביקרנו גם בבית-העלמין הנוצרי בבירעם. סיור שני היה במוזיאון בית וילפריד בהזורע.

@ **מיפקד חנוכה** נדחה (איך לא?) בשבוע, וכל המיתקנים המסורתיים (פלוס חדשים) הודלקו באש גדולה ומחממת. כאות הוקרה הזמינו ההורים את הנערים לארוחה חגיגית במזח"ט אותה הכינו בעצמם. אחר-כך הרעיפו עליהם מילות אהבה והערכה. **יונתן**, מדריכם, ציין שזו שנה ראשונה שההכנות נעשו בשקט וברוח טובה, ללא איומים ואלימות. בהחלט ראוי להדגשה מיוחדת.

@ במסגרת "שבת נושא" התארח במרח"ב הבמאי **יגאל תיבון** (עין-שמר) יוצר הסרט הנוסטלגי 'שדה האפונים הירוקות'. אחרי ההקרנה נאמרו דברי שבח על ידי חברים שחלקם מכיר את ההווי המוסדניקי מקרוב.

@ אסיפה ראשונה עם בעלי התפקידים החדשים (**יחיאל שמשוני** - יו"ר, **וגיל יצחקי** - גזבר) הוקדשה לתקציב 2010. לאחר שמיעת ההסתייגויות הרבות, הועברה ההצעה חזרה לדיון במועצת המנהלים. הקלפי ייערך בחודש ינואר.

@ לפי פרסומים בעיתונות: החברה האמריקאית **ג'ון דיר** תרכוש את חרושת-מתכת ותמשיך להעסיק את מרבית עובדיה.

@ **עובדי הזיתיה** ובני/בנות זוגם יצאו לנפוש במלון 'סאנרייז' בקיבוץ אילות, וחזרו רגועים ומלאי מרץ - הישר לעבודה.

@ תערוכה חדשה במרח"ב: **מתן פלס** בן קיבוץ מחניים מציג תערוכה בשם "בציור אדבר אליך". מתן (39) חלה בדלקת קרום המוח בהיותו בן 10 חודשים, ומאז אינו שומע ואינו מדבר. הציורים מבטאים את עולמו הפנימי. פתיחה חגיגית ב-21.1 בשעה 11.00, ונעילה ב-31.1. מוזמנים.

@ **רותי מייזלס** (בתה של חווה) נפצעה קשה בתאונת דרכים בדרכה לביתה בדפנה, והיא מאושפזת בבית-חולים רמב"ם. נאחל לה החלמה מהירה.

@ **עידן ושרי טיטו** (בנם של עדנה וששון, ובתם של רותי ואורי פלג) הצטרפו לבית-השיטה עם שתי בנותיהם ניב (4) ודני (3 חודשים). עד שתימצא להם דירה, הם יגורו בבית המתנ"ס לשעבר. נאחל להם קליטה טובה ומוצלחת.

@ **מאכלים דרוזים** וממולאים מסוגים שונים נמכרים בימי שישי משעה 10.30 עד 13.00 ליד חנות 'מלוא הטנא'. טעים וחם.

פואור השיפוצניק

משפץ כל דבר: החל מצביעה, חשמל, צנרת, וכלה בתריסים וידידות. רשמו -

טלפון 050-3032070

הדגשה/הבהרה

ביומן חג המשק לא נכתב על הקבוצה שעברה מתל-יוסף לבית-השיטה. תמר אהוביה מבקשת להדגיש את חלקם של התל-יוספים בבנייה ועיצוב חברת בית-השיטה.

מסיבת סילבסטר

תתקיים ביום ה' 31.12, במועדון 30 פלוס לכל קהילת בית-השיטה: חברים, תושבים, צעירים ואורחים.

בתכנית: דיסקו סוער עם די-ג'יי אנרגטי ותחרות הנשיקה הארוכה... דמי כניסה - 15 ₪ בלבד. השתייה והנשיקות - חופשי... שנה חדשה מתחילה, בואו,

מזל טוב

לאסתר וניר גוטמן

להולדת הנכדה - עדן
בת בכורה לגל ויורית

ברמת-גן
זר ברכות לכל
בני המשפחה

"שיטים"

ט"ו בטבת, תש"ע, 1.1.2010
גיליון מספר 2779

ראיונות ועריכה: **אפרת שלם**
מערכת: **ניצה וינקלר, ענת ענתבי**
הגהה: **נטע, דורית**

דפוס "להב", חצור הגלילית
efratbat@bethashita.org.il